

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114225410
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3114225410.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu Bc. O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. I., K. XXXX/XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Lukáč & Co., s.r.o., so sídlom Považská Bystrica, Železničná 89/10, proti žalovanému Agentúra sociálnych služieb - ASS, n. o., so sídlom Dubnica nad Váhom, Gagarinova 1261, IČO 45732078, zastúpenému JUDr. Petrom Vačkom, advokátom so sídlom Bratislava, Vazovova 9/A, o zaplatenie 172.342,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11. novembra 2021, č. k. 18C/287/2015-323 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zamietol žalobu o zaplatenie 172.342,82 eur s príslušenstvom. Vo výroku II. zrušil zabezpečovacie opatrenie nariadené uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/254/2017-158 zo dňa 30.08.2017. Vo výroku III. žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa pôvodne podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 172.342,82 eur a náhrady trov konania. Počas konania rozšíril svoju žalobu o úroky z omeškania, ktoré žiadal vo výške 5,25 % ročne zo sumy 172.342,82 eur od 30.05.2014 do zaplatenia. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav: Žalobca a U.. O. D. ako kupujúci uzavreli dňa 19.01.2012 so žalovaným ako predávajúcim kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Ilava, katastrálnym odborom pre k. ú. Dubnica nad Váhom, a to materská škôlka súp. č. 1261 postavená na parc. č. 1580/408, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1.449 m², pozemok parc. č. 1580/408, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1.449 m² a pozemok parc. č. 1580/409, zastavané plochy a nádvoria o výmere 2.912 m². Touto zmluvou prejavil žalobca vôľu nadobudnúť podiel na uvedených nehnuteľnostiach vo veľkosti 4/5 za kúpnu cenu 172.342,82 eur a U.. O. D. prejavil vôľu nadobudnúť podiel na týchto nehnuteľnostiach vo veľkosti 1/5 za kúpnu cenu 43.085,70 eur. Podľa čl. III zmluvy kúpna cena bola predávajúcemu vyplatená kupujúcim žalobcom pred podpisom zmluvy, ktorú skutočnosť predávajúci potvrdzuje podpisom svojho zástupcu na zmluve. Listom zo dňa 07.03.2014 žalobca vyzval žalovaného na poskytnutie súčinnosti pri realizácii vkladu vlastníckeho práva v jeho prospech do katastra, nakoľko takýto návrh spolu so zmluvou zo dňa 19.01.2012 príslušnému úradu doposiaľ nebol predložený. Odstúpením od kúpnej zmluvy zo dňa 29.05.2014 odstúpil žalovaný od kúpnej zmluvy, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. 5408 pre k. ú. Dubnica nad Váhom a zdôraznil, že kúpna zmluva nebola nikdy prerokovaná v správnej rade žalovaného, keď v súlade so štatútom, ktorý je podľa zákona č. 213/1997 Z. z. jedine správna rada môže schvaľovať právne úkony týkajúce sa

nehnutelného majetku. Zo záznamu o prevádzke motorového vozidla súd zistil, že vozidlo žalovaného uskutočnilo dňa 19.01.2012 jazdu z Novej Dubnica do Dubnica nad Váhom, Bratislavy a späť. Vodičom vozidla bol p. D.. Pri jazde je poznačená poznámka "predlož. dok. o 2 mes." Súd ďalej z výpovede svedkyne W. M. zistil, že táto svedkyňa tvrdila to, že kúpna cena nebola vyplatená. Svedok O.. K. D., CSc. uviedol, že so zástupcom žalovaného sa dlhodobo pozná, priatelia sa asi 30 rokov. Keď zástupca žalovaného išiel do Bratislavy, pýtal sa ho, či nechce ísť tiež, pretože tam má príbuzných. Tak to bolo aj toho 19teho. Asi 3 alebo 4 dni dopredu mu volal, že pôjde do Bratislavy, či sa nechce zviezť. Súhlasil a dohodli sa, že ho vyzdvihne okolo 11tej v Tepliciach. V Bratislave ho vysadil pri dome ROH a ďalej pokračoval v ceste, lebo tam chcel niečo vybaviť. V daný deň prišiel pre neho neskôr, lebo bol ešte v Dubnici na nejakom úrade a čakal na akýsi ďalekopis. V aute bola aj jeho dcéra. Z výpovede JUDr. A. A., ktorú súd oboznámil prečítaním z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 1T/43/2016-739 zo dňa 28.03.2018 súd zistil, že svedkova advokátska kancelária pracovala pre firmu žalobcu. Podľa pokynov žalobcu a U.. D. vypracoval dotknutú zmluvu. V dohodnutý deň ich priniesol, jedno vyhotovenie si zobral žalobca jedno U.. D. s tým, že si dá zmluvu preveriť svojmu právnikovi. Na druhý deň prišiel D. s podpísanou zmluvou, podpis bol overený matrikou v Dubnici nad Váhom. Po tom, čo verifikoval platnosť zmluvy, začali sa žalobca a D. baviť o nejakých ekonomických veciach, čo jeho už nezaujímalo. Preto prešiel do kancelárie sekretárky, ale dvere boli otvorené. Jednoznačne videl, ako žalobca otvoril trezor a z konania M. pochopil, že D. dáva peniaze. Právne vec súd posúdil podľa § 19 ods. 2 písm. h) zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby; § 451 ods. 1, 2, § 457 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba podaná žalobcom nie je dôvodná. Medzi stranami nebolo sporné, že dňa 19.01.2012 uzavreli kúpnu zmluvu, v ktorej žalobca prejavil vôľu nadobudnúť podiel vo veľkosti X/X na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Ilava, katastrálnym odborom pre k. ú. Dubnica nad Váhom, a to na materskej škole súp. č. 1261 postavenú na parc. č. 1580/408, pozemku parc. č. 1580/408, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1.449 m² a pozemku parc. č. 1580/409, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2.912 m². Kúpna cena za predávaný spoluvlastnícky podiel bola stanovená v sume 172.342,82 eur a podľa znenia zmluvy mala byť žalobcom vyplatená pred podpisom zmluvy. Medzi stranami nebolo sporné ani to, že žalovaný listom zo dňa 29.05.2014 od predmetnej kúpnej zmluvy odstúpil, pričom v rámci odstúpenia od zmluvy zdôraznil, že kúpna zmluva nebola nikdy prerokovaná v správnej rade žalovaného a poukázal na svoj štatút ako aj ustanovenie § 19 ods. 2 písm. h) zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby, podľa ktorého správna rada schvaľuje právne úkony týkajúce sa nehnuteľného majetku. Žalobca odstúpenie akceptoval. Súd predmetnú kúpnu zmluvu preskúmal, či táto obsahuje všetky či už všeobecné alebo osobitné náležitosti zákonom predpísané pre tento typ zmluvy a dospel k záveru, že zmluva síce obsahuje všetky náležitosti tak ako to pre platnosť právneho úkonu predpokladá Občiansky zákonník, avšak napriek uvedenému zmluva trpí vadou, ktorá spôsobuje jej neplatnosť, a to s poukazom na § 19 ods. 2 písm. h) zákona č. 213/1997 Z. z., podľa ktorého právne úkony týkajúce sa nehnuteľností neziskovej organizácie schvaľuje správna rada. Právnym následkom neplatnosti zmluvy je povinnosť zmluvných strán vrátiť si navzájom všetko, čo podľa zmluvy dostali. Súd zistil, že žalobca podiel na dotknutých nehnuteľnostiach nikdy nenadobudol. Naproti tomu tvrdil, že dohodnutú kúpnu cenu žalovanému zaplatil, ktoré tvrdenia boli v celom rozsahu žalovaným rozporované. Vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že tvrdenia žalobcu o zaplatení kúpnej ceny sa nezakladajú na pravde a kúpna cena nebola žalovanému vyplatená tak, ako to tvrdí žalobca v podanej žalobe. Pri prijímaní tohto záveru vychádzal súd najmä z výpovedí svedkov W. M. a O.. K. D., CSc., ktorí zhodne potvrdili, že dňa 19.01.2012 cestovali spolu so zástupcom žalovaného v poludňajších hodinách do Bratislavy. Svedkyňa M. bližšie uviedla, že dôvodom cesty do Bratislavy bolo podanie žiadosti o predĺženie termínu kolaudácie stavby sociálneho zariadenia, pričom v daný deň čakali na mailovú správu od spoločnosti Eurocluster, ktorá bola sprostredkovateľom medzi žalovaným a príslušným ministerstvom, na základe ktorej potom do Bratislavy vycestovali. V dopoludňajších hodinách zástupca žalovaného nikde neodišiel, pretože čakal na tento mail a každú chvíľu sa za ňou chodil informovať, či už správa prišla. Pred odjazdom do Bratislavy sa zastavili na matrike v Dubnici nad Váhom, kde zástupca žalovaného bol overovať podpis na zmluve, pričom v tom čase nevedela, o čo sa jedná. Z Bratislavy sa vrátili vo večerných hodinách. Pravdivosť skutočností opísaných vo výpovedi svedkyne M. potvrdzujú aj listinné dôkazy, a to list zo dňa 19.01.2012 označený ako "Žiadosť o predĺženie termínu ukončenia realizácie stavebných prác, dodania vybavenia a celkového ukončenia realizácie aktivít projektu "Zvýšenie rozsahu poskytovaných sociálnych služieb - ASS, n. o., Dubnica nad Váhom", ITMS kód projektu" 22120120095", listina, z ktorej vyplýva že žiadosť bola Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR predložená prostredníctvom spoločnosti Eurocluster, s. r. o., dňa 20.01.2012, pričom jej prílohou bol formulár žiadosti

s dátumom 19.01.2012, a záznam o prevádzke vozidla, z ktorého jasne vyplýva, že zástupca žalovaného dňa 19.01.2012 vykonal cestu do Bratislavy, pričom v poznámke je uvedený i účel cesty. Súd tak nemal dôvod pochybovať o pravdivosti výpovedí svedkov a ani o pravdivosti predložených listín. Zo sledu týchto udalostí bolo možné mať podľa súdu za to, že zástupca žalovaného v deň 19.01.2012 nemohol byť v Považskej Bystrici, odovzdávať zmluvu žalobcovi a prijímať kúpnu cenu vyplácanú žalobcom tak, ako to tvrdí žalobca. Žalobca na podporu svojich tvrdení poukázal len na ustanovenie čl. III zmluvy, podľa ktorej mala byť kúpna cena vyplatená pred podpisom zmluvy, pričom z výpovede JUDr. A.a A. v rámci trestného konania jednoznačne vyplynulo, že kúpna cena nebola vyplatená pred podpisom zmluvy. Už v tomto tvrdení tak súd vzhliadol rozpor. Pokiaľ žalobca poukazoval na výpoveď JUDr. A. A. v trestnom konaní, súd uviedol, že táto pôsobí zmätočne, keď na jednom mieste JUDr. A. uviedol, že z kancelárie žalobcu po podpise zmluvy odišiel do vedľajšej kancelárie, ale videl, že žalobca otvoril trezor a z celkového konania žalobcu usúdil, že zástupcovi žalovaného vypláca peniaze, ale nevenoval tomu bližšiu pozornosť, nevedel, či bola kúpna cena vyplatená v celom rozsahu. Na inom mieste však už tvrdil, že vyplácanie peňazí vnímal svojimi zmyslami. S poukazom na uvedené za stavu, keď žalobca dostatočne dôveryhodne súdu nepreukázal vyplatenie kúpnej ceny žalovanému, ale naproti tomu žalovaný predloženými dôkazmi dostatočne dôveryhodne preukázal, že k vyplateniu kúpnej ceny tak, ako to popisuje žalobca v žalobe, nedošlo, zamietol súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú. Vzhľadom ku skutočnosti, že v predmetnej veci súd žalobu žalobcu zamietol, zrušil súčasne zabezpečovacie opatrenie nariadené uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/254/2017-158 zo dňa 30.08.2017. V predmetnej veci mal plný úspech žalovaný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že v konaní preukázal súdu kúpnu zmluvu, kde v bode III. je uvedené, že žalovanému bola kúpna cena za predávaný spoluvlastnícky podiel vyplatená pred podpisom zmluvy, čo predávajúci - žalovaný potvrdil svojim podpisom, ktorý dal úradne osvedčiť. Prevzatie kúpnej ceny bolo potvrdené samotným žalobcom a svedkom JUDr. A. - advokátom, ktorý vyhotovil kúpnu zmluvu a bol aj pri odovzdaní kúpnej ceny. JUDr. A. sa vzdialil do vedľajšej kancelárie v priebehu odovzdaní kúpnej ceny, ale videl ako žalobca otvoril trezor, z ktorého vytiahol peniaze, tieto prerátal a potom ich dal žalovanému, ktorý ich prevzal. Žalobca preukázal prevzatie kúpnej ceny listinou s osvedčeným podpisom žalovaného a svedeckou výpoveďou svedka JUDr. A.. Ďalej žalobca namietal aj odôvodnenie napadnutého rozsudku, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie sa podľa žalobcu nevysporiadal s listinným dôkazom „Odstúpenie od kúpnej zmluvy zo dňa 29.05.2014“ kde bolo uvedené, že kúpna zmluva nebola nikdy prerokovaná v správnej rade žalovaného, keď v súlade so štatútom, ktorý je podľa zákona č. 213/1997 Z. z. jedine správna rada môže schvaľovať právne úkony týkajúce sa nehnuteľného majetku. Zdôraznil, že v odstúpení od zmluvy nie je ako dôvod odstúpenia uvedené, že nebola predávajúcemu - žalovanému vyplatená kúpna cena kupujúcim - žalobcom. Žalobca bol toho názoru, že ak by sa prisvedčilo obrane žalovaného, že kúpna cena mu nebola vyplatená, tak žalovaný by určite v odstúpení od kúpnej zmluvy túto skutočnosť namietal, resp. uviedol ako dôvod na odstúpenie od kúpnej zmluvy. Súd sa podľa žalobcu vo svojom zdôvodnení nezaoberal ani dôveryhodnosťou zástupcu žalovaného Ing. O. D. - riaditeľa Agentúry sociálnych služieb - ASS, n.o., ktorú namietal žalobca. Žalobca poukázal na nedôveryhodnosť Ing. O. D., ktorá podľa jeho názoru spočívala v tom, že v trestnom konaní bolo preukázané, že Ing. O. D. nehovoril pravdu, že nepodpísal zmluvu o prevode práv a povinností zo zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 13.01.2012, pričom zo záverov znaleckého posudku z odboru písmo znalectvo bol preukázaný opak. Súd podľa žalobcu ďalej nesprávne vyhodnotil výpoveď svedka JUDr. K. D. CSc., ktorý na pojednávaní uviedol, že má voči žalobcovi nepriateľský vzťah. Podľa názoru žalobcu, výpoveď O.. K. D. T. je bezvýznamná, nakoľko len potvrdil, že U.. O. D. s ním cestoval dňa 19.1.2021 do Bratislavy. Výpoveď svedkyne W. M. vyhodnotil súd ako dôveryhodnú. Svedkyňa M. uviedla, že čakali celé doobedie na mail od spoločnosti Eurocluster, ktorá bola sprostredkovateľom medzi žalovaným a príslušným ministerstvom. U.. O. D. k nej chodil neustále do kancelárie s otázkou, či už prišiel mail z Bratislavy. Z Rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28.03.2018, č. k. 1 T/43/2016 vyplývalo, že U.. O. D. uviedol, že sa dňa 19.1.2012 v doobedňajších hodinách nachádzal na stavbe. Výpoveď svedkyne M. bola teda podľa žalobcu v rozpore s výpoveďou Ing. D.. V Rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28.03.2018, č.k. 1 T/43/2016 - str. 8 je zachytená výpoveď svedkyne W. M. kde uvádzala, že sprevádzala otca do Bratislavy. Vôbec však nevytvrdila o časovom úseku dňa 19.1.2012 v doobedňajších hodinách. Žalobca považoval výpoveď svedkyne M. za nedôveryhodnú aj vzhľadom na blízky vzťah k Ing. O. D., ktorému svojou výpoveďou potvrdzuje jeho verziu. Žalobca

navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CPS zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu alebo v zmysle § 389 ods. 1 CSP rozsudok zrušil v plnom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v tomto konaní nebolo zistené, že by bola absencia procesnej subjektivity. Na splnenie procesných podmienok súd prvej inštancie prihliadal počas celého súdneho konania. Taktiež podľa žalovaného nie je pravda, že by súd nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám, aby uskutočňovali svoje procesné práva a nie je možné ani pripustiť, že pri dokazovaní tejto právnej veci došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a spor bol rozhodnutý nespravodlivo. Strany dostali priestor na vyjadrenie ku všetkým vykonaným dôkazom. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného vyplatením kúpnej ceny dôsledne zaoberal a dôkladne ich aj vyhodnotil. Podľa žalovaného musí byť každá jednotlivá výpoveď hodnotená z pohľadu schopnosti vnímať určitú udalosť a schopnosti ju reprodukovať, ako aj z pohľadu možnej predpojatosti k osobám a k prejednávanej veci. Žalovaný mal za to, že z výpovede JUDr. A. vyplýva, že tým, že mal odísť do vedľajšej miestnosti nemohol objektívne a v súlade so skutočnosťou vnímať okolnosti, ktoré mali prebiehať v inej miestnosti. JUDr. A. žalobcovi poskytoval právne služby, a teda podľa žalovaného nie je možné považovať jeho výpoveď za nepredpojatú. Ďalej vyjadril názor, že vzhľadom na výšku sumy mal byť prítomný pri odovzdaní peňazí svedok zástupca, ktorý by vedel tieto skutočnosti potvrdiť, resp. mal by byť vypracovaný doklad o prevzatí peňazí. Ďalej žalovaný uviedol, že bolo dostatočne preukázané, že v čase, keď malo dôjsť k odovzdaniu peňazí, bol žalovaný služobne v Bratislave. Uvedené nebolo preukázané len výpoveďami svedkov, ale aj výpisom z knihy jász a dokladom, ktorý dokazuje dôvod služobnej cesty, čo je v súlade s výpoveďou žalovaného. Podľa žalovaného tiež nie je bez významu skutočnosť, že predtým žalobca poskytol žalovanému peniaze prípisom na účet a nie že by odovzdal peniaze v hotovosti bez akéhokoľvek relevantného dokladu, a to ešte v situácii, keď sa mal v blízkosti v tom čase nachádzať právnik žalobcu. Súd prvej inštancie rešpektoval pri tvorbe svojich záverov požiadavku správne zistiť skutočný stav veci a zistením všetkých skutočností správne vo veci rozhodol. Navrhoval preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že súd prvej inštancie svojim arbitrárnym procesným postupom pri hodnotení dôkazov, ktorého výsledky podľa žalobcu nesprávnym spôsobom interpretoval výlučne v prospech žalovaného a na ťarchu žalobcu (v dôsledku čoho navyše dostatočne nezistil skutkový stav) porušil ústavné právo žalobcu na súdnu ochranu, ktorého imanentnou súčasťou je v oblasti súkromnoprávných sporov medzi dvoma sporovými stranami aj zásada rovnosti zbraní. Súd rozličné posúdenie vierohodnosti svedkov strán sporu nevysvetlil žiadnymi relevantnými konkrétnymi skutočnosťami. Samotná skutočnosť, že svedok JUDr. A. po podpise kúpnej zmluvy odišiel do vedľajšej miestnosti, podľa žalobcu v žiadnom prípade nespochybňuje (ani neneguje) inú svedkom JUDr. A. tvrdenú skutočnosť, a to tú, že z vedľajšej miestnosti akt vyberania finančných prostriedkov žalobcom z jeho trezoru a následne ich odovzdávanie žalovanému vnímal svojimi zmyslami (tieto skutočnosti videl). Žalovaný dobre poznal obsah (text) kúpnej zmluvy, vopred si tento prečítal a skontroloval, teda v čase podpisu kúpnej zmluvy vedel, že kúpna zmluva je (po podpise aj žalobcom) dôkazom potvrdzujúcim prevzatie kúpnej ceny žalovaným. Nakoľko takýto obsah zodpovedal aj skutočnému stavu a vôli žalovaného, rozhodol sa ju žalovaný dobrovoľne podpísať. Žalobca ďalej vyjadril názor, že v prípade, že by kúpnu cenu od žalobcu neprevzal, rozhodne by žalovaný kúpnu zmluvu s takýmto obsahom nepodpísal a/alebo by podpísanú verziu žalobcovi nevydal. Súd konajúci v dotknutej trestnej veci (Okresný súd Považská Bystrica) považoval výpoveď svedka JUDr. A. za vierohodnú a objektívnu, pričom práve tento trestný súd mal možnosť výpoveď svedka JUDr. A. bezprostredne vyhodnotiť aj v rámci jeho osobného výsluchu. Ani Krajský súd v Trenčíne (ako odvolací trestný súd) výpoveď svedka JUDr. A. žiadnym spôsobom nespochybnil. Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 07.11.2019 sa žalovaný síce oslobodil z pod obžaloby, avšak výlučne z dôvodu, že jeho konanie (hoci bolo aj trestným súdom označené za protiprávne) nenapĺňa znaky trestného činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona. Súd konajúci v predmetnej veci hodnotil svedeckú výpoveď JUDr. A.ka úplne odlišným spôsobom ako súd v trestnej veci, a to napriek tomu, že takéto odlišné hodnotiace úsudky prijal len na základe prečítania výpovedí bez možnosti osobného výsluchu dotknutého svedka. Ďalej žalobca poukázal na to, že svedok JUDr. D. výslovne uviedol, že žalovaný ho vyzdvihol z Trenčianskych Tepliciach okolo obeda, pričom žiadnym spôsobom sa dotknutý svedok nevedel vyjadriť ku skutočnostiam, ktoré momentu jeho vyzdvihnutia žalovaným prechádzali a už vôbec nevedel dotknutý svedok preukázať, čo žalovaný robil pred tým, ako odcestoval do Bratislavy. Svedkyňa W. M. v rámci svojej svedeckej výpovede len potvrdila skutočnosť, že spolu so žalovaným vyrazili dňa 19.01.2012 do

Bratislavy. Dotknutá svedkyňa však žiadnym spôsobom nevyvrátila, že by žalovaný bol v doobedňajších hodinách dňa 19.01.2012 na firme žalobcu v Považskej Bystrici. Žalobca v kontexte vyššie uvedených skutočností vzhľadom na procesný postup súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov zjavne nerovnováhu a nesprávnosť, čo podľa žalobcu rezultuje do nesprávne vyhodnoteného skutočného skutkového stavu veci a tým konzekventne do nezákonného rozsudku. Žalobca žiadal odvolací súd, aby podanému odvolaniu v celom rozsahu vyhovel.

5. Žalovaný v písomnej duplike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že JUDr. A. ako advokát bol podľa §18 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii povinný chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Podľa žalovaného už zo samotnej výpovede JUDr. A. ku vyplýva, že tým, že mal odísť do vedľajšej miestnosti nemohol objektívne a v súlade so skutočnosťou vnímať okolnosti, ktoré mali prebiehať vo vedľajšej miestnosti a nemohol účinne chrániť svojho klienta. Ďalej podľa žalovaného súd prvej inštancie správne prihliadol na skutočnosť, že v čase, kedy malo dôjsť k odovzdaniu peňazí bol žalovaný služobne v Bratislave. Žalovaný bol toho názoru, že súd prvej inštancie zo skutkových zistení vyvodil správne svoje právne závery a správne aplikoval konkrétne právne normy, a preto nesúhlasil s tým, že v danej veci malo dôjsť k chybnému aplikácii práva na zistený skutkový stav.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledovných dôvodov:

7. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k právnomu záveru, že kúpna zmluva, ktorú uzatvoril žalobca a žalovaný dňa 19.01.2012 (ďalej len „kúpna zmluva“) je neplatná, nakoľko podľa § 19 ods. 2 písm. h) zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby nebol právny úkon týkajúci sa nehnuteľnosti schválený správnu radou žalovaného. Súd preto ako neplatné vyhodnotil aj odstúpenie od kúpnej zmluvy. Právnym následkom neplatnej kúpnej zmluvy je povinnosť zmluvných strán vrátiť si navzájom všetko, čo podľa zmluvy dostali. Súd mal za to, že vlastnícke právo na základe neplatnej kúpnej zmluvy neprešlo na žalobcu ako kupujúceho, pričom po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca ako kupujúci v zmysle kúpnej zmluvy nevyplatil žalovanému kúpnu cenu. Z uvedeného dôvodu žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 172.342,82 eur zamietol, nakoľko žalobca nepreukázal vyplatenie kúpnej ceny žalovanému.

8. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

9. Zo súdneho spisu vyplývalo, že medzi žalovaným (za ktorého konal riaditeľ Ing. D.) ako predávajúcim a kupujúcim v prvom rade - žalobcom Bc. M. a kupujúcim v druhom rade - Ing. O. D. malo dôjsť k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovaného s tým, že žalobca mal nadobudnúť podiel na nehnuteľnosti vo veľkosti 4/5- iny za kúpnu cenu 172.342,82 eur a Ing. D. podiel 1/5 - inu za kúpnu cenu 43.085,70 eur. V predmetnej kúpnej zmluve sa zmluvné strany v bode III. dohodli, že kúpna cena bude vyplatená predávajúcemu kupujúcim v prvom rade Bc. Jozefom M. pred podpisom zmluvy, ktorú skutočnosť predávajúci potvrdí podpisom svojho zástupcu na zmluve. Kúpna zmluva je datovaná dňa 19.01.2012 a podpísaná tak žalobcom ako aj žalovaným zastúpeným Ing. D., ktorého podpis je úradne osvedčený na matrike v Dubnici nad Váhom dňa 19.01.2012.

10. Podľa § 23 ods. 1, ods. 2 zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby (ďalej len „zákon o neziskových organizáciách“), riaditeľ je štatutárny orgán, ktorý riadi činnosť neziskovej organizácie a koná v jej mene. Rozhoduje o všetkých záležitostiach neziskovej organizácie, ak nie sú týmto zákonom, zakladacou listinou alebo štatútom vyhradené do

pôsobnosti iných orgánov. Rozhodnutie správnej rady alebo štatút, alebo zakladacia listina môže obmedziť právo riaditeľa konať v mene neziskovej organizácie; toto obmedzenie však nie je účinné voči tretím osobám, ak tieto osoby o tejto skutočnosti nevedeli, alebo nemohli vedieť.

11. Štatutárnym orgánom neziskovej organizácie je podľa § 23 zákona o neziskových organizáciách, riaditeľ neziskovej organizácie. V zmysle § 23 ods. 2 zákona o neziskových organizáciách, riaditeľ rozhoduje o všetkých záležitostiach neziskovej organizácie, ak nie sú týmto zákonom, zakladacou listinou alebo štatútom vyhradené do pôsobnosti iných orgánov. Do pôsobnosti riaditeľa organizácie preto nepatrí schvaľovanie právnych úkonov týkajúcich sa nehnuteľného majetku, keďže toto bolo zverené podľa § 19 ods. 2 písm. h) zákona o neziskových organizáciách správnej rade neziskovej organizácie. Bez schválenia právneho úkonu týkajúceho sa nehnuteľnosti správnou radou neziskovej organizácie, ako v predmetnej veci, nebolo možné takýto právny úkon považovať za platný. Uvedená podmienka pritom vyplývala zo zákonnej úpravy, a preto žalobca ako kupujúci v prvom rade si musel byť takejto právnej úpravy vedomý. K podobnému záveru o tom, že žalobca mal vedomosť o povinnom súhlase správnej rady došiel na základe vykonaného dokazovania aj Okresný súd Považská Bystrica v trestnom konaní v oslobodzujúcom rozsudku č. k. 1T/43/2016-802 zo dňa 07. novembra 2019. Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že nedostatok súhlasu správnej rady s kúpnu zmluvou týkajúcou sa nehnuteľnosti mal za následok jej neplatnosť. Keďže nie je možné odstúpiť od neplatnej kúpnej zmluvy, neplatnosťou je postihnuté aj odstúpenie od kúpnej zmluvy žalovaným zo dňa 29. mája 2014 práve z dôvodu absencie súhlasu správnej rady. Nakoľko bolo takéto odstúpenie od kúpnej zmluvy neplatné, bolo bez významu sa zaoberať dôvodmi takéhoto odstúpenia. Skutočnosť, že v odstúpení od kúpnej zmluvy nebol ako dôvod uvedený nezaplatenie kúpnej ceny, preto v tomto prípade nepreukazuje to, či k vyplateniu kúpnej ceny došlo alebo nie, ako namietal žalobca.

12. Právnym následkom neplatnej zmluvy je podľa § 457 Občianskeho zákonníka to, že každý z účastníkov je povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Súd prvej inštancie preto správne skúmal, či došlo aj k plneniam zo zmluvy, najmä, či žalobca ako kupujúci v prvom rade zaplatil podľa kúpnej zmluvy kúpnu cenu. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že by k vyplateniu kúpnej ceny skutočne došlo, ako tvrdil žalobca.

13. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení o zaplatení kúpnej ceny poukazoval na ustanovenie bodu III. kúpnej zmluvy, podľa ktorého mala byť kúpna cena vyplatená pred podpisom zmluvy, pričom z výpovede JUDr. A. A.ka v rámci trestného konania jednoznačne vyplynulo, že kúpna cena nebola vyplatená pred podpisom zmluvy. Už v tomto tvrdení tak súd prvej inštancie vzhliadol rozpor. Ako už však bolo uvedené, žalobca ako kupujúci v prvom rade a Ing. D. ako zástupca žalovaného už pri podpise zmluvy dňa 19.01.2012 museli vedieť, že uvedený právny úkon nebol schválený správnou radou žalovaného a že uvedený nedostatok má za následok neplatnosť kúpnej zmluvy. Ing. D. aj v trestnom konaní vypovedal, že uzatvorenie zmlúv (vrátane predmetnej kúpnej zmluvy) považoval len za nejakú zábezpeku pre M.ku z dôvodu refinancovania projektu prostredníctvom eurofondov. Uvádzal, že konal na podnet žalobcu, ktorý chcel mať akúsi garanciu toho, že finančné prostriedky, ktoré takto vloží, budú takýmto spôsobom ošetrené. Podľa Ing. D., žalobca vedel o tom, že takáto zmluva nemôže mať a niesť so sebou aj právne následky, a teda, že sa jedná len o akúsi zmluvu na zabezpečenie budúcich investícií zo strany žalobcu. Žalobca tiež vo výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že vedel o tom, že žalovaný má zriadenú správnu radu, dokonca v správnej rade mal aj svojich ľudí. Odvolací súd poukazuje na to, že na základe takýchto výpovedí a vykonaného dokazovania došiel Okresný súd Považská Bystrica v trestnom konaní vo vyššie uvedenom oslobodzovacom rozsudku k záveru o tom, že u žalobcu bola určitá participácia na konaní Ing. D. a v prípade, že by sa o skutočnosti, či došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy zaujímal aspoň s obvyklou mierou opatrnosti, už pri samotnom podpise by mal vedomosť o tom, že takáto zmluva je voči tretím osobám absolútne právne neúčinná. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na vedomosť, postoj a úmysel zmluvných strán predmetnej kúpnej zmluvy sa javí ako nepravdepodobné, že by žalobca skutočne z takejto zmluvy plnil a odovzdal aj žalovanému finančné prostriedky.

14. Žalobca v podanom odvolaní ďalej poukazoval na výpoveď JUDr. A. v trestnom konaní, ktorý podľa žalobcu potvrdzoval tvrdenie o tom, že k vyplateniu finančných prostriedkov došlo. Z výpovede JUDr. A. skutočne vyplývalo, že tento vypracoval kúpnu zmluvu a odovzdal ju Ing. O. D. dňa 18.01.2012 v sídle spoločnosti Furmet Group, s.r.o. Dňa 19.01.2012 ju mal Ing. D. doniesť do kancelárie tejto spoločnosti overenú na matrike, podpísanú v Dubnici nad Váhom. V čase príchodu svedka JUDr. A. boli prítomný pán. Ing. O. D. a Bc. O. M.. Svedok po právnej stránke zmluvu odsúhlasil a videl ako vo

vedľajšej miestnosti, nakoľko boli otvorené dvere Bc. M. otvoril trezor z ktorého vytiahol peniaze, tieto prerátal a potom ich dal Ing. D., ktorý ich prevzal. Ako však uviedol aj súd prvej inštancie, výpoveď O.. A. nebola konzistentná, keď tento pri jednej výpovedi tvrdil, že odišiel do vedľajšej miestnosti a pri inej výpovedi uvádzal, že vyplácanie peňazí vnímal svojimi zmyslami. Pokiaľ svedok O.. A. odišiel do vedľajšej miestnosti a videl vyplácanie peňazí cez otvorené dvere, podľa názoru odvolacieho súdu nemohol vnímať, či skutočne išlo o vyplácanie peňazí ako plnenie z tejto zmluvy, a to aj vzhľadom na obchodné vzťahy zmluvných strán v minulosti, ani nemohol osvedčiť, či došlo k vyplateniu celej sumy. Navyiac jeho výpoveď bola v rozpore s výpoveďou žalobcu, ktorý tvrdil, že k vyplateniu peňazí došlo za prítomnosti svedka O.. A..

15. Svedkovia W. M. a O.. K. D., CSc. podľa názoru odvolacieho súdu vypovedali konzistentne o udalostiach zo dňa 19.01.2012, keď uvádzali, že cestovali spolu so zástupcom žalovaného v poludňajších hodinách do Bratislavy a z Bratislavy sa vrátili vo večerných hodinách. Tieto výpovede potvrdzovali aj listinné dôkazy, a to list zo dňa 19.01.2012, záznam o prevádzke vozidla a príloha žiadosti predloženej Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka s dátumom 19.01.2012, ako uviedol aj súd prvej inštancie. Námieta žalobcu o tom, že by súd prvej inštancie nesprávne posúdil tieto svedecké výpovede z hľadiska vierohodnosti vzhľadom na blízky a príbuzenský vzťah týchto svedkov k Ing. D. nebola dôvodná. Súd prvej inštancie uviedol, že takýto vzťah automaticky nespochybňuje vierohodnosť ich výpovede. Odvolací súd s takýmto konštatovaním súdu prvej inštancie súhlasí. Bolo na žalobcovi, aby tento bez pochybností preukázal vyplatenie kúpnej ceny. Pokiaľ žalobca túto skutočnosť nepreukázal, v konaní neunesol dôkazné bremeno. Okrem toho navyše tvrdenia svedkov Galkovej a D.u, ako aj uvedených listinných dôkazov tvrdenia žalobcu spochybňujú. Z uvedeného sa javí ako nepravdepodobné, že by Ing. D. bol v daný deň aj pri odovzdaní peňazí ako tvrdil žalobca. Podľa zmluvy malo dôjsť k odovzdaniu kúpnej ceny pred podpisom zmluvy. V konaní nebolo preukázané v ktorý deň došlo k stretnutiu zmluvných strán a v ktorý deň malo dôjsť k vyplateniu kúpnej ceny. Túto skutočnosť možno pričítať tomu, kto mal v konaní dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení, a teda v tomto prípade žalobcovi. Súd prvej inštancie uvedené závery založil na výpovedi svedkov a vykonaných listinných dôkazoch. Pokiaľ teda žalobca namieta, že sa súd v odôvodnení nezaoberal hodnotením dôveryhodnosti Ing. D., podľa názoru odvolacieho súdu, posúdenie dôveryhodnosti uvedenej osoby v tomto konaní by nemalo za následok iné rozhodnutie vo veci a nevedlo by k iným záverom ako k tým, ktoré prezentoval aj súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Túto námietku preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Vzhľadom na takto vykonané dokazovanie, keď žalobca dostatočne dôveryhodne súdu nepreukázal vyplatenie kúpnej ceny žalovanému, ale naproti tomu žalovaný predloženými dôkazmi dostatočne dôveryhodne preukázal, že k vyplateniu kúpnej ceny nedošlo, súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu žalobcu zamietol.

16. Vzhľadom na uvedené, keď odvolacie námietky žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Odvolací súd preto žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).